

Arrest

nr. 264 188 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1 De bestreden beslissing inzake verzoeker (A.S.A.) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 15 februari 1972 te Almazroub, Noord-Kordofan, Soedan. U heeft de Soedanese nationaliteit. U behoort tot de Arabische stam Majaneen.

U leefde als nomade, behalve de periode dat u naar school ging en op internaat zat. Toen het te droog werd in Noord-Kordofan, trok u als nomade rond in de regio rond Kadugli in Zuid-Kordofan.

U verloor een deel van uw vee omwille van de oorlog en besloot de rest te verkopen. Eind 2016 verhuisde u terug naar Almazroub. U bleef daar één jaar, tot 2017. Al het geld dat u had, had u gespendeerd aan huur en overleven. Op het einde kon het niet meer. U besloot het land te verlaten. U ging met uw gezin naar Trina, aan de noordelijke grens met Tsjaad, rond mei 2017. Van daar gingen jullie naar Libië. In mei 2018 gingen jullie naar Libië via de woestijn. Jullie kwamen aan in juni 2018 en verbleven in een geheim kamp rond Beni Walid. Op 8 augustus 2018 namen jullie de boot en op de vijfde dag, 13 augustus 2018, werden jullie gered door de Maltese kustwacht. U werd hervestigd naar Spanje gebracht, maar vertrok daar voor u een verzoek om internationale bescherming had ingediend. U reisde door naar België en diende er een verzoek om internationale bescherming in op 1 april 2019.

Bij terugkeer vreest u dat uw dochter vrouwelijke genitale verminking zal ondergaan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u twee attesten VGV op naam van uw dochter S. voor en één attest van een psycholoog op naam van uw vrouw en uzelf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

*U verklaarde te behoren tot de etnie Majaneen, een Arabische etnie afkomstig uit Noord-Kordofan. U bent afkomstig uit Noord-Kordofan, maar leefde enige tijd in Zuid-Kordofan (deelstaat van de Two Areas) als nomade toen het in Noord-Kordofan te droog werd. U trok terug naar Noord-Kordofan eind 2017 en verbleef daar tot aan uw vertrek uit Soedan in mei of juni 2018. U verklaart dat de reden voor uw verzoek om internationale bescherming de **economische problemen** die u kende in Soedan waren: “het land zelf was niet stabiel omwille van de oorlog, en ook omwille van de hoge kost van het leven” (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 09.06.2021, p. 14 (verder NPO)). Uw impliciete verwijzing naar de onstabiele situatie in uw land of regio van herkomst verwijst hierbij naar de redenen waarom u, die oorspronkelijk afkomstig bent uit Noord-Kordofan, en enige tijd als nomade in Zuid-Kordofan leefde, terug naar Noord-Kordofan verhuisd bent in 2017. U bent van Noord-Kordofan uit Soedan vertrokken, waar u geen veiligheidsproblemen heeft gekend, maar waar u vertrokken bent omwille van economische motieven. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u economische problemen had omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.*

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van uw economische problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, dient opgemerkt dat deze volgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, bestaande uit a) doodstraf of executie; of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenland gewapend conflict.

U heeft geen specifieke vrees bij terugkeer, u verklaart enkel: "ik heb niks om voor terug te gaan of om mij te helpen om een leven op te bouwen. Wat ik wil is bescherming voor mijn kinderen, om hen een vredevol leven te laten leiden, weg van problemen en conflict" (NPO, p. 15).

Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

U heeft geen specifieke vrees bij terugkeer, u verklaart enkel: "ik heb niks om voor terug te gaan of om mij te helpen om een leven op te bouwen. Wat ik wil is bescherming voor mijn kinderen, om hen een vredevol leven te laten leiden, weg van problemen en conflict" (NPO, p. 15).

*Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Zelfs als u rechtstreeks van Zuid-Kordofan afkomstig geweest zou zijn, zou u niet in aanmerking gekomen zijn voor de vluchtelingenstatus gezien uw profiel. U bent immers afkomstig van een Arabische gemeenschap. Wat betreft de situatie van leden van de Arabische gemeenschappen uit de Two Areas dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus "Soedan: Situatie van leden van de Arabische gemeenschappen uit ZuidKordofan" van 29 juni 2015; COI Focus "Soedan: Veiligheidssituatie in de Two Areas/Situatie in Khartoem van personen afkomstig uit de Two Areas" van 22 januari 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_veiligheidssituatie_in_de_two_areas_s_situatie_in_khartoem_van_personen_afkomstig_uit_de_two_areas.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)), blijkt dat er sprake is van een gewapend conflict tussen enerzijds de Soedanese regering en regeringsgezinde milities en anderzijds de SPLM/A-N [de rebellenbeweging Sudan People's Liberation Movement – North (SPLM-N) en haar gewapende arm Sudan People's Liberation Army – North (SPLA-N)]. De situatie in de Two Areas is echter complex, en niet louter te herleiden tot een conflict tussen niet-Arabische/Afrikaanse rebellen versus Arabische regeringsgesteunde milities. Uit de informatie blijkt evenwel dat de Arabische gemeenschappen op zich niet worden gevisieerd door de Soedanese overheid. In het algemeen kan worden besloten dat wanneer de Soedanese overheid een individu verdenkt van sympathie voor of deelname aan de SPLM/N-A, deze persoon vervolging riskeert. Uit de informatie blijkt echter niet dat leden van (bepaalde) Arabische etnische groepen, afkomstig uit de Two Areas, risico lopen op vervolging door de overheid louter omwille van hun (oorspronkelijke) herkomst uit de Two Areas. Uit deze informatie blijkt evenmin dat leden van Arabische etnische groepen uit de Two Areas bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun (oorspronkelijke) herkomst uit de Two Areas risico lopen op vervolging. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een Arabische etnie uit de Two Areas op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.*

Het psychologisch attest dat u ter staving voorlegde, kan geen ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. In het attest is sprake van psycho-traumatisch lijden ten gevolge van bedreigingen in het land en het daarop volgende lang parcours om België te bereiken. De psycholoog doet geen uitspraak over de precieze omstandigheden en kan deze overigens ook nooit met absolute zekerheid schetsen.

Tot slot dient het volgende opgemerkt te worden wat betreft de door u aangehaalde vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van uw dochter. Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter A. A., S. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26" van uw echtgenote. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 9 juni 2021 (NPO, p. 13-14) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor S. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Ter staving van uw verzoek haalt u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van S., die de Soedanese nationaliteit bezit en die geboren is te Namen, België op 19 juli 2019. U haalt geen persoonlijke vrees aan die verband houdt met het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochter of op basis van andere motieven.

U verklaart namelijk enkel dat u niet akkoord bent met de traditie en dat u uw familie niet zou kunnen tegenhouden als u met uw dochter zou terugkeren naar Soedan (NPO, p. 13-14).

Bijgevolg haalt u persoonlijk geen elementen aan waaruit blijkt dat er in uw hoofde, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Hoewel er is vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming, heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Soedan, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat uw echtgenote zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft (NPO, p. 13), en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten uw dochter S. de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter S. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat mijnheer de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2 De bestreden beslissing inzake verzoekster (A.A.M.A.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in 1987 te Almazroub, Noord-Kordofan, Soedan. U heeft de Soedanese nationaliteit. U behoort tot de Arabische stam Majaneen. U verliet Noord-Kordofan in 2009 na uw huwelijk. U leefde als nomade in de regio rond Kadugli in Zuid-Kordofan, omwille van de droogte in Noord-Kordofan.

Omwille van de oorlog in Zuid-Kordofan werden al uw bezittingen van u afgenomen eind 2016. U ging naar El Obeid in Noord-Kordofan. U verbleef daar een jaar in een gehuurd huis. Daarna ging uw echtgenoot naar de zone van de goudmijnen. Hij stuurde u geld om eten en huur te betalen. Na een tijdje werd het alsmaar moeilijker om de huur te betalen. In mei 2018 gingen jullie naar Altina. De hele maand mei verbleven jullie daar. Met een smokkelaar reisden jullie met het gezin verder naar Libië, waar jullie in een kamp verbleven waar ze mensen smokkelen naar Europa. Op 8 augustus 2018 vertrokken jullie per boot. Jullie waren vijf dagen onderweg zonder eten of water. U kwam aan op Malta. U werd hervestigd naar Spanje gebracht, maar vertrok daar voor u een verzoek om internationale bescherming had ingediend. U reisde door naar België en diende er een verzoek om internationale bescherming in op 1 april 2019.

Bij terugkeer vreest u dat uw dochter vrouwelijke genitale verminking zal ondergaan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u twee attesten VGV op naam van uw dochter S. voor en één attest van een psycholoog op naam van uw man en uzelf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde te behoren tot de etnie Majaneen, een Arabische etnie afkomstig uit Noord-Kordofan. U bent afkomstig uit Noord-Kordofan, maar leefde enige tijd in Zuid-Kordofan (deelstaat van de Two Areas) als nomade toen het in Noord-Kordofan te droog werd. U trok terug naar Noord-Kordofan eind 2017 en verbleef daar tot aan uw vertrek uit Soedan in mei of juni 2018. U verklaart dat de reden voor uw verzoek om internationale bescherming de **economische problemen** die u kende in Soedan waren: “omwille van de oorlog, en omdat al onze bezittingen van ons weggenomen zijn. We hebben geprobeerd om een veilige plaats te vinden om te leven, maar zonder werk en drie kinderen is het heel hard en moeilijk. We gingen naar een andere stad en andere plaatsen, maar we konden niet settelen” (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 09.06.2021, p. 11 (verder NPO)). Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u economische problemen had omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van uw economische problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, dient opgemerkt dat deze volgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, bestaande uit a) doodstraf of executie; of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenland gewapend conflict.

U heeft geen specifieke vrees bij terugkeer, u haalt enkel de vrees voor VGV ten opzichte van uw dochter aan (NPO, p. 13).

Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Zelfs als u rechtstreeks van Zuid-Kordofan afkomstig geweest zou zijn, zou u niet in aanmerking gekomen zijn voor de vluchtelingenstatus gezien uw profiel. U bent immers afkomstig van een Arabische gemeenschap. Wat betreft de situatie van leden van de Arabische gemeenschappen uit de Two Areas dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “Soedan: Situatie van leden van de Arabische gemeenschappen uit Zuid-Kordofan” van 29 juni 2015**; **COI Focus “Soedan: Veiligheidssituatie in de Two Areas/Situatie in Khartoem van personen afkomstig uit de Two Areas” van 22 januari 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_veiligheidssituatie_in_de_two_areas_situatie_in_khartoem_van_personen_afkomstig_uit_de_two_areas.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)), blijkt dat er sprake is van een gewapend conflict tussen enerzijds de Soedanese regering en regeringsgezinde milities en anderzijds de SPLM/A-N [de rebellenbeweging Sudan People's Liberation Movement – North (SPLM-N) en haar gewapende arm Sudan People's Liberation Army – North (SPLA-N)]. De situatie in de Two Areas is echter complex, en niet louter te herleiden tot een conflict tussen niet-Arabische/Afrikaanse rebellen versus Arabische regeringsgesteunde milities. Uit de informatie blijkt evenwel dat de Arabische gemeenschappen op zich niet worden gevisieerd door de Soedanese overheid. In het algemeen kan worden besloten dat wanneer de Soedanese overheid een individu verdenkt van sympathie voor of deelname aan de SPLM/N-A, deze persoon vervolging riskeert. Uit de informatie blijkt echter niet dat leden van (bepaalde) Arabische etnische groepen, afkomstig uit de Two Areas, risico lopen op vervolging door de overheid louter omwille van hun (oorspronkelijke) herkomst uit

de Two Areas. Uit deze informatie blijkt evenmin dat leden van Arabische etnische groepen uit de Two Areas bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun (oorspronkelijke) herkomst uit de Two Areas risico lopen op vervolging. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een Arabische etnie uit de Two Areas op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het psychologisch attest dat u ter staving voorlegde, kan geen ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. In het attest is sprake van psycho-traumatisch lijden ten gevolge van bedreigingen in het land en het daarop volgende lang parcours om België te bereiken. De psycholoog doet geen uitspraak over de precieze omstandigheden en kan deze overigens ook nooit met absolute zekerheid schetsen.

Tot slot dient het volgende opgemerkt te worden wat betreft de door u aangehaalde vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van uw dochter. Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpcedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter ABEER ADAM, S. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26". Tijdens het persoonlijk onderhoud van 9 juni 2021 (NPO, p. 13) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor S. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Ter staving van uw verzoek haalt u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van S., die de Soedanese nationaliteit bezit en die geboren is te Namen, België op 19 juli 2019. U haalt geen persoonlijke vrees aan die verband houdt met het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochter of op basis van andere motieven. U verklaart namelijk enkel dat u er tegen bent, dat u zelf nog mentaal en fysiek lijdt omwille van de besnijdenis, en niet wil dat dit met uw dochter gebeurt (NPO, p. 13-14).

Bijgevolg haalt u persoonlijk geen elementen aan waaruit blijkt dat er in uw hoofde, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Hoewel er is vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming, heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Soedan, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft (NPO, p. 13), en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten uw dochter S. de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

"§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar."

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar."

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar."

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting." Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter S. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat mevrouw de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de “Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 9.3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van artikelen 18, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, van artikelen 16 en 25 van Richtlijn 2013/32, van artikelen 20 en 23 van Richtlijn 2011/95, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekers ontwikkelen het middel als volgt:

“1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

• **Aangaande het risico van vervolging op grond van de etnische afkomst en de levensstijl van verzoekers**

Verzoekers behoren tot de etnie Majaneen, een Arabische etnie afkomstig uit Noord-Kordofan. Ze zijn afkomstig uit Noord-Kordofan, maar leefden enige tijd in Zuid-Kordofan (deelstaat van de Two Areas) als nomade. Ze trokken terug naar Noord-Kordofan eind 2016 en verbleven daar tot hun vertrek uit Soedan.

Deze elementen worden door het CGVS niet betwist.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, hebben verzoekers hun land van herkomst niet om louter economische redenen verlaten. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde Meneer A. uit dat hij zijn land had verlaten omdat de veiligheidssituatie zeer onstabiel was. Bovendien ondervonden verzoekers, als gevolg van de oorlog, ernstige financiële moeilijkheden. De etniciteit en de levensstijl van verzoekers maakte hun situatie nog erger.

Inderdaad viert discriminatie hoogtij in Soedan. Meerdere factoren leiden tot de discriminatie en vervolging van mensen, zoals de etnische afkomst en de levensstijl: [...]

Wat in het bijzonder de nomaden betreft, blijkt uit de beschikbare documentatie dat: [...]

Op geen enkel moment heeft het CGVS rekening gehouden met het feit dat verzoekers als nomaden in Soedan leefden. Het CGVS verklaarde alleen dat mensen van Arabische stammen niet het doelwit van de Soedanese autoriteiten zijn. Ten minst moeten de bestreden beslissingen nietig worden verklaard, zodat het CGVS het verzoek van internationale bescherming van verzoekers verder kan onderzoeken, rekening houdend met hun “nomad” profiel.

• **Aangaande de situatie van afgewezen verzoekers om internationale bescherming in Soedan**

De door het CGVS zelf verzamelde informatie bevestigt het feit dat de Soedanezen die zijn afgewezen en naar Soedan zijn gerepatriëerd, het risico lopen te worden vervolgd indien zij terugkeren: [...]

Uit de COI Focus Soedan - Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019 (p. 19) blijkt ook dat: [...]

Ten slotte in een arrest nr. 18037534 van 26 juli 2019, heeft la Cour Nationale du droit d'asile de vluchtelingenstatus toegekend aan een Soedanese onderdaan op basis van zijn contacten met de Soedanese autoriteiten in het kader van de identificatiemissie in België: [...]

In de bestreden beslissingen wordt in het geheel niet op deze kwestie ingegaan, zodat ze ten minst nietig moeten worden verklaard.

• **Aangaande het respect van het beginsel van de eenheid van het gezin en van het belang van het kind**

Bij beslissing van 28 juli 2021 heeft het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend aan de dochter van Meneer A. en Mevrouw AB.. Moest er toch worden beoordeeld dat verzoekers geen actuele en gegronde vrees lopen voor vervolging, quod non in casu, had de verwerende partij hen toch het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus moeten erkennen in toepassing van het principe gezinseenheid.

Volgens artikel 23 van de richtlijn 2011/95: [...]

Artikel 23 §1 is voldoende duidelijk en nauwkeurig geredigeerd; het voorziet in een concrete positieve verplichting, heeft rechtstreekse werking en is bindend voor de Staat in al zijn onderdelen, bestuursorganen en rechterlijke instanties.

Volgens artikel 2, j), van de richtlijn omvatten de gezinsleden de vader, moeder of een andere volwassene die volgens het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat verantwoordelijk is voor de persoon die internationale bescherming geniet, indien deze persoon minderjarig en ongehuwd is. Volgens artikel 23, § 2, waarborgen de lidstaten dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen.

Het bovengenoemde artikel 23 is in Belgisch recht omgezet door de wet van 1 juni 2016 tot wijziging van artikel 10 van de Vreemdelingenwet; de Belgische wetgever heeft dus een bepaling over asiel in de context van gezinshereniging omgezet.

In casu is de vluchtelingendochter van verzoekers geen niet-begeleide minderjarige, zodat verzoekers geen aanspraak kunnen maken op gezinshereniging met haar (artikel 10 §1, 7° van de Vreemdelingenwet). In een dergelijke feitelijke en juridische context moeten verzoekers aanspraak kunnen maken op dezelfde status als hun dochters, teneinde de door artikel 23 voorgeschreven waarborg van de eenheid van het gezin effectief te maken. Aangezien verzoekers niet in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging met hun kinderen in België, is erkenning van bescherming vereist om de eenheid van het gezin te eerbiedigen, met name om hen in aanmerking te laten komen voor de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn bedoelde voordelen.

Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest van 4 oktober 2018 in zaak C-652/16): [...]

In het arrest van 4 oktober 2018 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de automatische toepassing van de afgeleide vluchtelingenstatus door de nationale wetgeving niet in strijd is met de geest van de richtlijn en het Verdrag van Genève, maar dat een dergelijke praktijk integendeel de doelstelling nastreeft die is neergelegd in artikel 23 van richtlijn 2011/95, namelijk de handhaving van de eenheid van het gezin.

A contrario is de automatische uitsluiting, zoals in het onderhavige geval, van de status van bloedverwant in opgaande lijn van een kind dat als vluchteling is erkend, in strijd met het door artikel 23 van de richtlijn nagestreefde doel, temeer daar het nationale recht in casu niet in gezinshereniging voorziet. In een dergelijke context (jong kind, geboren in België, vergezeld van zijn ouders, erkend vluchteling, ouders die niet in aanmerking komen voor gezinshereniging) ondermijnt de weigering van bescherming door het CGVS de doelstelling van het artikel en het nuttig effect ervan (in dezelfde zin, over gezinshereniging: HvJ, arresten van 13 maart 2019, C - 635/17; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11; 27 juni 2006, C - 540/03; 21 april 2016, C-558/14; 12 april 2018, C - 550/16; 12 december 2019, C - 519/18).

Bovendien moet in het geval van personen die om internationale bescherming verzoeken en wier minderjarig kind als vluchteling is erkend, de eerbiediging van de eenheid van het gezin worden getoetst aan het belang van dat kind, zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie in de bovengenoemde arresten heeft bevestigd.

De Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 herinnert ook eraan dat de het belang van het kind in acht moeten worden genomen: [...]

In dezelfde zin volgens het Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011: [...]

Evenals artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: [...]

Volgens artikel 9.3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind: [...]

In de zaak nr. 3/2016 I.A.M. vs. Denemarken van 25 januari 2018 heeft het VN-Comité inzake de rechten van het kind zich voor het eerst uitgesproken over het beginsel van VGV en onmiddellijk

uitdrukkelijk gewezen op het belang van uitbreiding van de vluchtelingenstatus tot familieleden die het bedreigde kind vergezellen: [...]

Het VN-Comité is van oordeel dat indien het risico van VGV bij het kind objectief is vastgesteld, de bescherming zich moet uitstrekken tot de persoon die het kind begeleidt. Dit volgt logischerwijs uit het belang van het kind. Het is in het belang van het kind om niet gescheiden te worden van de persoon van wie hij of zij afhankelijk is. Het Comité is van mening dat een kind logischerwijze zijn rechten alleen kan uitoefenen via de persoon van wie het materieel afhankelijk is.

Wanneer gezinshereniging niet mogelijk is, moet in het belang van het kind aan de gezinshereniger bescherming worden verleend, zodat ze hun persoonlijke relaties kunnen voortzetten.

Deze oplossing is in overeenstemming met artikel 57/1 § 5 van de Vreemdelingenwet: [...]

In casu heeft het CGVS, door te weigeren het beginsel van de eenheid van het gezin op Mevrouw AB. en Meneer A. toe te passen, het Europees recht en het belang van het minderjarige kind, dat op 28 juli 2021 als vluchteling is erkend, geschonden.

Het is immers in haar belang dat haar ouders als vluchtelingen worden erkend en dat de gezinseenheid in stand wordt gehouden.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vragen verzoeker dat hen de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat ze een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

In casu beweert het CGVS dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk zullen worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het is duidelijk dat het CGVS een selectieve lezing van de beschikbare documentatie heeft gemaakt.

Ten eerste uit de beschikbare informatie blijkt dat:

- COI Focus Soedan -Veiligheidssituatie in de Two Areas, 28 januari 2021 [...]
- ARC, « Sudan : Country Report - The situation in South Kordofan and Blue Nile – An Update », maart 2021 [...]
- Dabanga, « South Kordofan gov describes situation after clashes as 'dangerous' », 13 juni 2021 [...]
- Garda World, « Sudan : State of emergency in Kassala and North Kordofan states », 9 januari 2018 [...]

In tegenstelling met de beslissingen van de verwerende partij is een terugkeer voor verzoekers helemaal niet mogelijk omdat hun regio van herkomst niet veilig voor de burgers is. Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in de regio van herkomst van verzoekers, zou Uw Raad erkent ten minst dat de bestreden beslissingen de risico's die verzoekers lopen in het geval van een terugkeer in Soedan, niet voldoende analyseert werden.

Ten slotte lijden verzoekers aan psycho-traumatische pijnen. Ze krijgen regelmatig psychologische follow-up. Hun gezondheidstoestand is een persoonlijke omstandigheid die hen kwetsbaarder maakt en het risico verhoogt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvV - arrest nr. 206.527 van 5 juli 2018).

Ten tweede in een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat: [...]

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Soedan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaal Sufi en Elmi :

- COI Focus Soedan -Veiligheidssituatie in de Two Areas, 28 januari 2021 [...]

- ARC, « Sudan : Country Report - The situation in South Kordofan and Blue Nile – An Update », maart 2021 [...]
- OCHA Sudan Situation Report - Last updated 22 april 2021 [...]
- Fews Net, Sudan Food Security Outlook - October 2019 to May 2020 [...]
- Fews Net, Sudan Food Security Outlook - February to September 2021 [...]

Er moet ook rekening mee worden gehouden dat Meneer A. en Mevrouw AB. nog drie andere kinderen hebben (drie jongens), aan wie geen internationale bescherming is verleend. In geval van terugkeer naar Soedan zal het gezin ongetwijfeld in mensonwaardige en vernederende omstandigheden moeten leven.”.

2.2. Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- “4. ARC, « Sudan : Country Report - The situation in South Kordofan and Blue Nile – An Update », maart 2021 [...]
- 5. Dabanga, « South Kordofan gov describes situation after clashes as ‘dangerous’ », 13 juni 2021 [...]
- 6. Garda World, « Sudan : State of emergency in Kassala and North Kordofan states », 9 januari 2018 [...]
- 7. OCHA Sudan Situation Report - Last updated 22 april 2021 [...]
- 8. Fews Net, Sudan Food Security Outlook - October 2019 to May 2020 [...]
- 9. Fews Net, Sudan Food Security Outlook - February to September 2021 [...]

2.3. Bij aanvullende nota van 9 november 2021 voegt verweerder “*nota ‘Stand van Zaken Soedan’ d.d. 8/11/2021*”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom de verzoekers om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissingen behept zijn met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen of rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Het blijkt dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de volgende ingeroepen artikelen geschonden achten door de bestreden beslissingen:

- artikelen 18 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- artikelen 16 en 25 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: Richtlijn 2013/32),
- artikel 20 van 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95).

De schending van voormelde artikelen wordt, voor zover al op ontvankelijke wijze, minstens niet dienstig aangevoerd.

5. In het verzoekschrift benadrukken verzoekers dat ze hun land van herkomst hebben verlaten omwille de instabiele veiligheidssituatie en dat ze als gevolg van de oorlog ernstige financiële moeilijkheden ondervonden. Ze stellen dat hun etniciteit en levensstijl hun situatie nog erger maakte en beargumenteren, onder verwijzing naar landeninformatie, dat etnische afkomst en levensstijl leiden tot discriminatie en vervolging van mensen.

Wat betreft verzoekers' verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie en landeninformatie kan dit niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst persoonlijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekers dienen hun vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hiertoe met hun loutere verwijzingen naar de algemene situatie in gebreke.

Verweerder stelde terecht vast verzoekers' economische problemen geen verband hielden met één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde criteria, te weten hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging.

Inzake hun verwijzingen naar hun etnie en levensstijl dient opgemerkt dat nergens in de bijgebrachte informatie wordt geadviseerd om aan elke Soedanese nomade, die behoort tot de Arabische stam Majaneen en afkomstig is uit Noord-Kordofan, een vorm van internationale bescherming te bieden. Verzoekers beperken zich opnieuw tot verwijzingen naar algemene informatie maar laten na concreet aan te tonen dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, omwille van hun etnie en/of hun levensstijl als nomade.

6. Verzoekers wijzen er verder op dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming het risico lopen te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Soedan en citeren algemene landeninformatie dienaangaande.

Uit een analyse van de COI Focus: "Soedan: Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018 (hierna: COI Focus), geciteerd door verzoekers in het verzoekschrift, blijkt dat het CGVS in de geraadpleegde bronnen geen informatie terugvond over concrete gevallen waarbij personen die terugkeerden of gerepatriëerd werden naar Soedan en niet in het bezit waren van een uitreisvisum vervolgd werden (COI Focus, p. 19). Wat betreft het risico bij terugkeer, blijkt uit de COI Focus dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen (COI Focus, p. 22). Zo oordeelde het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 dat de verzoeker, een afgewezen asielzoeker die geen Darfoeri is en geen politieke activiteiten heeft, niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van zijn asielaanvraag risico op ernstige schade loopt (COI Focus, p. 23).

Uit deze informatie blijkt dat personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer. Het EHRM geeft in arresten van 2015 en 2016 een niet-exhaustieve lijst van risicoprofielen: niet-Arabische Darfoeri; personen die in het verleden al te maken gehad hebben met de veiligheidsdiensten; personen die zich in de media kritisch uitlaten over het regime; personen die in het buitenland contacten hebben met de oppositie; personen met persoonlijke of familiale banden met oppositieleiden, politieke opposanten; Darfoeri die naar het buitenland zijn gereisd (EHRM 15 januari 2015, “A.F. t. France” (Requête no 80086/13); EHRM 30 mei 2017 “A.I. c. Suisse” (Requête no 23378/15), par. 26, COI Focus, p. 26). *In casu* beantwoorden verzoekers niet aan de voormelde risicoprofielen, noch maken zij aannemelijk dat zij in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten zouden staan.

Daar waar verzoekers verwijzen naar de COI Focus “Soedan – Huidige situatie in navolging van de militaire coup” van 11 april 2019, dient opgemerkt dat uit de bij aanvullende nota neergelegde “nota ‘Stand van Zaken Soedan’ d.d. 8/11/2021” ingevolge de recentere staatsgreep door het leger niet kan blijken dat afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Soedan worden geviséerd.

Verzoekers verwijzen tevens naar een arrest van “la Cour Nationale du droit d’asile” waaruit blijkt dat een Soedanese onderdaan op basis van zijn contacten met de Soedanese autoriteiten in het kader van een identificatiemissie in België de vluchtelingenstatus werd toegekend. Daargelaten dat uit de voorliggende elementen niet kan blijken dat verzoekers enig contact hebben gehad met de Soedanese autoriteiten in het kader van een identificatiemissie in België en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie bevinden, dient opgemerkt dat de arresten van deze Franse rechtbank geen precedentwerking hebben in België.

Verzoekers weten niet aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar Soedan zouden worden vervolgd louter omwille van het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

7. Verzoekers verwijzen naar de erkenning van hun dochter als vluchteling en stellen dat zij de (afgeleide) vluchtelingenstatus moeten worden toegekend in toepassing van het principe van gezinseenheid.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het doel van een verzoek tot internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen.

Het beginsel van de instandhouding van het gezin van personen die internationale bescherming genieten is verankerd in artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel legt de lidstaten op om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding (zie HvJ, 4 oktober 2018, “N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov”, nr. C-652/16, punt 68).

Te dezen kan worden vastgesteld dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige interne of internationale rechtsnorm, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste. Het loutere feit dat verzoekers’ minderjarige dochter internationale bescherming geniet, geeft hen niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg “*dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid*”.

Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van Richtlijn 2011/95 dat “*onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn*”.

Het blijkt aldus dat de voornoemde bepalingen dus net de mogelijkheid voorzien dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig en verlengbaar kan zijn.

Verzoekers dienen aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoekers' kind in België is geboren en er steeds heeft verbleven (zie ook: RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828). Het feit dat dat zij voor de procedure een administratieve bijdrage moeten betalen kan evenmin aangenomen worden als nuttig element om te stellen dat zij geen beroep kunnen doen op de voorziene procedures.

Een loutere verwijzing naar het belang van het kind (vervat in onder meer artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU; overweging 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2016) kan niet volstaan om in hoofde van verzoekers, wiens kinderen in België vertoeven, enige conclusie te trekken omtrent hun behoefte aan internationale bescherming.

Wat betreft verzoekers' verwijzing naar artikel 9.3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, kan niet worden bijgetreden dat de ontstentenis van internationale bescherming ertoe zou leiden dat verzoekers geen contact meer zullen hebben met hun minderjarige dochter. De bestreden beslissingen laten immers de contacten van verzoekers met hun minderjarige dochter onverlet.

Daar waar verzoekers nog een schending van artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, dient te worden gewezen op artikel 57/1, § 6 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“In afwijking van paragraaf 5 kan er respectievelijk een afzonderlijke beslissing of een arrest worden genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling, indien er bijzondere elementen worden vastgesteld door voormelde instanties die een afzonderlijke beslissing noodzakelijk maken.”

Verweerder stelde in de bestreden beslissingen terecht dat het ingevolge een onderzoek van verzoekers' administratief dossier nodig is afzonderlijke beslissingen voor verzoekers en voor hun dochter S. te nemen, omdat specifieke elementen die dit rechtvaardigen.

Verweerder kan voorts worden bijgetreden waar deze oordeelt:

“Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijn ten laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter S. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.”

Te dezen kan worden opgemerkt dat verweerder de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie vestigt op het feit dat verzoekers de ouders zijn van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Soedan volstaat niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst zouden worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zouden vormen.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de in de aanvullende nota van 9 november 2021 bijgebrachte motivering en beschikbare informatie inzake de situatie in Soedan ingevolge de staatsgreep door het leger, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Soedan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De door verzoekers bij verzoekschrift neergelegde en geciteerde landeninformatie is namelijk deels dezelfde, ligt voor het overige volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder – die bovendien bij aanvullende nota van 9 november 2021 verder wordt bevestigd door nieuwe recente informatie – en aan de op deze informatie geschraagde motieven in de bestreden beslissing. De door verzoekers bijgebrachte landeninformatie is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Soedan.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS